

A TANÍTVÁNYOK KÉPZÉSE:

I. RÉSZ

Augusztus 10., szombat délután

Vegyük fel a keresztet, és kövessük Krisztus nyomdokait. Akik magukra veszik a keresztet, észreveszik majd, hogy amint a keresztet emelik, a kereszt fölemeli őket, erőt és bátorságot ad nekik, és Isten Bárányához irányítja őket, aki elveszi a világ bűnét.

A kereszt fölemel a föld alantas területeiről, s a legédesebb közösségre hoz Istennel. A keresztviseléssel azt a tapasztalatot adhatja, hogy elmondhasd: „Tudom, az én Megváltóm él, s mivel Ő él, én is élni fogok.” Milyen csodálatos megnyugtató is ez! – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1095. o.

Fáj a szívem tőle, mikor Isten megmutatja, hogy milyen sokan bálványozzák az énjüket. Krisztus már kifizette a megváltásuk árát. Erejük teljes szolgálata Őt illeti. De a szívük önszeretettel és önmaguk ékesítésének vágyával van tele. Nem figyelnek oda Jézus szavaira: „Ha valaki énutánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” (Mk 8:34) Saját vágyaik kielégítése elrejt szemük elől Krisztust. Nem kívánnak szelídséggel és alázattal járni Isten előtt. Nem tekintenek Jézusra. Nem imádkoznak azért, hogy az ő hasonlóságára változzanak el. [...]

Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, valóban csak névlegesen azok. Nem tértek meg. Előtérbe helyezik az énjüket. Nem ülnek le, hogy tanuljanak Jézus lábainál, mint ahogy Mária tette. Nincsenek készen Krisztus eljövetelére. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 80. o.

Nehéz megérteni önmagunkat, nehéz igazán megismerni a jellemünket. Isten szava ugyan félreérthetetlen, mégis gyakran hibásan alkal-

mazzuk a saját énünkre. Hajlamosak vagyunk becsapni magunkat, s azt gondoljuk, az Írás figyelmeztetései és intései nem vonatkoznak ránk. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17:9) [...]

A Biblia teljes, világos és határozott tanítást ad. Pontosan megrajzolja Krisztus igaz tanítványának a jellemét. Alázatos szívvel kell kutatnunk az Írásokat, reszketve Isten szavától, hacsak nem akarjuk, hogy hitetés áldozatai legyünk valódi jellemünket illetően. Rendületlen kitartással kell legyőznünk önzésünket és önteltségünket. Alapos önvizsgálatot kell tartanunk, hogy elkerüljük az önáltatás veszélyét... Bánjatok magatokkal becsületesen, mert nem engedhetjük meg magunknak, hogy ebben a kérdésben bármennyit is kockáztassunk. Vessünk számot, mibe kerül teljesen kereszténynek lennünk, azután öltük magunkra a fegyverzetet. Tanulmányozzátok a példát, tekintsetek Jézusra, legyetek olyanok, mint Ő! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 332. o.

Augusztus 11., vasárnap

Jézus és tanítványai most... Galilea határain túl jártak, olyan vidéken, ahol a bálványimádás volt az uralkodó. A tanítványokat itt nem érte el a judaizmus irányító befolyása, és közelebbi kapcsolatba kerültek a pogány istentisztelettel. A világ minden részén létező babonák különböző formáit képviselték körülöttük. Jézusnak az volt a célja, hogy ezek láttán felelősségérzet ébredjen bennük a pogányok iránt. Míg ezen a vidéken tartózkodott, a nép tanítása helyett inkább tanítványainak óhajtotta szentelni magát.

Beszélgetnie kellett a rá váró szenvedésekről. Először azonban egyedül elvonult és imádkozott, hogy szívük legyen kész szavai befogadására. Amikor visszatért közéjük, nem jelentette be azonnal mondanóját. Előtte alkalmat adott nekik, hogy megvallják belé vetett hitüket, és megerősödjenek az eljövendő próbára. – *Jézus élete*, 411. o.

Jézus most feltette a második kérdést, mely magukra a tanítványokra vonatkozott: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Mt 16:15) Péter így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16) [...]

Péter kifejezte a tizenkettő hitét. Mindamelllett a tanítványok még távolról sem értették meg Krisztus küldetését. A papok és a vének ellenállása és hamis beállítása nem térítette ugyan el őket Krisztus-

tól, de nagy zavart okozott. Nem látták tisztán útjukat. A légkör, amelyben nevelték őket, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma még mindig befolyásolta az igazságról alkotott nézetüket. A világosság drága sugarai időről időre rájuk ragyogtak Jézusról, mégis sokszor olyanok voltak, mint akik sötétben tapogatóznak. Ezen a napon azonban, mielőtt szembekerültek hitük nagy próbájával, a Szentlélek hatalmasan megnyugodott rajtuk. Egy kis időre szemük elfordult a „láthatókról”, hogy a „láthatatlanokat” (2Kor 4:18) szemlélje. Az emberi külső mögött felismerték Isten Fiának dicsőségét. – *Jézus élete*, 411–412. o.

A Péter által megvallott igazság a hívő hitének alapja. Maga Krisztus jelentette ki, hogy ez az örök élet. Ezen ismeret birtoklása azonban nem szolgálhat alapul az önfelmagasztalásra. Péter nem saját jósága vagy bölcsessége miatt kapta ezt a kinyilatkoztatást. Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre. „Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg?” (Jób 11:8) Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait... „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (IKor 2:10) „Az Úr bizodalmas az őt féltőkhez.” (Zsolt 25:14) Maga a tény, hogy Péter felismerte Krisztus dicsőségét, bizonyítja: ő „Istentől tanított” volt (Jn 6:45). – *Jézus élete*, 412. o.

Augusztus 12., hétfő

Megváltónk, mielőtt keresztre feszítették, elmondta a tanítványainak, hogy meg fogják ölni, de újra életre kel. Angyalok is jelen voltak e beszélgetésnél, hogy Jézus szavait bevéssék a tanítványok elméjébe és szívébe. De a tanítványok földi szabadságot, Róma igája alóli szabadságot vártak, és nem tudták elviselni azt a gondolatot, hogy az, akiben minden reményük összpontosult, megalázó halált szenvedjen. Nem lett volna szabad elfelejteniük Jézus szavait, ők mégis elfelejtették. És amikor jött a próba, készületlenül találta őket. Jézus halála minden reményüket romba döntötte, mintha a Megváltó nem is figyelmeztette volna őket rá. A próféciák nekünk is éppoly világosan mutatják a jövőt, miként Krisztus szavai a tanítványoknak. Az Ige tisztán feltárja a kegyelemidő lezárulásához fűződő eseményeket, és azt, hogy miként kell a nyomorúság idejére felkészülnünk. De a tömegek nem értik ezeket a fontos

igazságokat, mintha Isten ki sem nyilatkoztatta volna őket. Sátán résen áll, hogy elragadjon minden benyomást, amely az embert bölccsé teheti az üdvösségre. És a nyomorúság idején sokan felkészületlenek lesznek.
– *A nagy küzdelem*, 594. o.

Mikor Krisztus felfedte Péternek az előtte álló próba és szenvedés idejét, s Péter ezt felelte: „Mentsen Isten, Uram. Nem eshetik ez meg tevéled,” a Megváltó rászólt: „Távozz tőlem, Sátán.” Az ellenség szólt Péter szájából, a kísértő szerepére vette rá őt. Péter nem gyanakodott Sátánra, Jézus viszont fölismerte a főcsalót. Péterhez intézett szava valójában Sátánnak szólt.

Sátán el akarta csüggeszteni Jézust, mikor Urunk az elfajult emberiség megmentésén fáradozott. Az ellenség pontosan Péter szavait akarta kiejteni. Ezek a szavak ellenkeztek Isten tervével, s amin csak ilyen jellegű pecsét áll, mind bántó Istennek. A Sátán ihletésére szóltak a szavak... Sátán azt remélte, hogy elcsüggeszti Krisztust, Krisztus tehát a szavak szerzőjéhez szólt, mikor ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán!”
– *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1095. o.

Aki mindenekfölött szereti Istent, a szomszédját pedig úgy, mint önmagát, az szüntelen annak tudatában fog dolgozni, hogy ő a világ, az angyalok és emberek látványossága. Isten akaratát sajátjává téve életében meg fog mutatkozni Krisztus kegyelmének átalakító hatalma. Minden életkörülmény között Krisztus példája vezeti majd.

Isten minden igaz, önfeláldozó munkása készséggel ad – és oda-szánja magát – mások javára. Krisztus mondja: „Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.” (Jn 12:25) Odaadó és gondos igyekezettel segítve ott, ahol arra szükség van, az igaz keresztény megmutatja Isten és embertársai iránti szeretetét. Lehet, hogy életét elveszti szolgálata során. De amikor Krisztus eljön, hogy ékköveit összegyűjtse, újra visszakapja majd.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 86. o.

Augusztus 13., kedd

Jézus kijelentette tanítványainak, hogy közülük néhányan nem ízlelik meg a halált mindaddig, amíg meg nem látják eljönni Isten országát hatalommal és dicsőséggel. Ez az ígéret a megdicsőüléskor teljesült.

Jézus arca elváltozott és a naphoz hasonlóan ragyogott. Ruhája fehér és fényes volt. Mózes jelen volt, hogy azokat képviselje, akik Jézus második eljövetelekor a halálból támadnak fel. Illés, aki anélkül változott el, hogy meghalt volna, azokat képviselte, akik az Úr második eljövetelekor változnak el halhatatlanságba, és élve ragadtatnak el a mennybe. A tanítványok tiszteletteljes félelemmel szemlélték Jézus nagyszerű fenségét, látták az őt magába záró felhőt, és hallották a mennyi hangot: „Ez az én szerelmes Fiam; Őt hallgassátok.” – *Tapasztalatok és látomások*, 164. o.

„Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.” (Mk 9:22) Hány bűnterhes lélek visszhangozta ezt az imát! A könyörületes Megváltó válasza mindenkinek ez: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívónek.” (Mk 9:23) A hit köt össze a mennyyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel. Krisztusban Isten eszközökről gondoskodott minden bűnös jellemvonásunk féken tartására, hogy ellent tudjunk állni bármilyen erős kísértésnek. Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmének. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek, aki meggyógyította a betegeket, és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt, és ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten Igéje által jön. Ragadd meg az ígétét: „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Vesd magad a lábához, és kiáltsd: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” (Mk 9:24) Ha ezt cselekszed, sohasem veszíted el, soha. – *Jézus élete*, 429. o.

Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb náluk. Házunkat reteszekkel és zárossal gondosan bebiztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük a javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyton-folyvást igyekeznek a közelünkbe férkőzni, és akiknek a támadása ellen nem építhetünk saját védelmi eszközeinkre. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják a gondolkodásunkat, tönkretelhetik és meggyötörhetik a testünket, elpusztíthatják a javainkat és életünket. Egyedüli örömeiket a szenvedésben és pusztításban találják. Félelmes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísér-

téseinek engednek, mígnem Isten átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld a védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít a népe köré. – *A nagy küzdelem*, 517. o.

Augusztus 14., szerda

Egy alkalommal János a testvéreivel vitába keveredett, hogy közülük vajon ki a legnagyobb. Nem akarták, hogy szavaik a Mester fülébe jussanak, ám Krisztus a szívükben olvasva felhasználta az alkalmat, hogy igazi alázatosságra oktassa őket. Utasításai nem csupán ama kisdéd seregnek szóltak, mely figyelt a tanításaira, hanem örök értékkel bírnak minden követőjére az idők végezetéig. „És leülvén odaszóltá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindek között az utolsó és mindeneknek szolgája.”

Akiket Krisztus Lelke hatja át, azokat nem készítheti arra a becsvágy, hogy uralkodni akarjanak testvéreik felett. Akik saját szemük előtt csekélyek, csak azok lesznek nagynak tekintve Isten színe előtt. „És előfogván egy gyereket közéjük állítá azt; és ölébe vétén azt monda nékik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott.”

Milyen drága tanítás ez Krisztus minden egyes követője számára! Akik azokat a kötelezettségeket, amelyek közvetlenül adódnak életük útján, elhanyagolják, és elmulasztják az udvariasság, nyájasság, szeretet és irgalmasság gyakorlását akár csak egyetlen kisgyerekekkel szemben is, azok a Krisztus iránti kötelezettségeiket hanyagolják el. – *Megszentelt élet*, 55–56. o.

Olyan lelkület jelent meg közöttünk, amit Isten nem hagyhat, hogy vezessen bennünket. A keresztényeknek sosem kellene azt hinniük, hogy uralkodhatnak Isten öröksége fölött. [...]

Aki enged az önfelmagasztalás lelkületének, az ellenség uralma alá veti magát. Ha az evangélium szolgálai nem értenek egyet az ilyen személy összes elképzelésével és ötletével, akkor elfordul tőlük, és ellenük beszél, gúnyt és keserűséget zúdítva a szolgálattevőkre és a műre. [...]

Életével Jézus a feddhetetlenség és a tökéletes szentség példáját nyújtotta. Noha Ő volt a lefenségesebb mennyei lény, mégis kész volt szolgálni. Ő, a legtiszteletreméltóbb, megalázta önmagát, hogy szolgálhasson azoknak, akik nem sokkal korábban még azon vitatkoztak, hogy ki legyen a nagyobb Isten országában. – *This Day With God*, 192. o.

Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű embereket a legnagyobb feladatokkal bízza meg, mert az emberi gyengeség által mutatkozik meg hatalma. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek is nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni a képességeinket, sem pedig megválasztani a munkánkat. Vegyük fel az Isten által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az ő nevében, és nála keressünk mindig nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk a feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtisztelést, hogy munkatársai lehetünk. – *Krisztus példázatai*, 363. o.

Augusztus 15., csütörtök

A Zsidókhöz írt levél rendkívül világosan tárja elénk ezt az egyetlen célt, a keresztény futását az örök élet elnyeréséért: „Félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére, Jézusra.” (Zsid 12:1–2) Irigység, gyűlölet, gyanúsítás, rágalmazás, kapzsiság – olyan terhek, akadályok, amelyeket a kereszténynek el kell vetnie, ha győztesen akarja megfutni pályáját az örök életért. Minden szokást vagy hajlamot, amely bűnre csábít, vagy szégyent hoz Krisztusra, le kell vetni, kerüljön bármibe. [...]

„És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt – mondta az Üdvözítő –, jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre... És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt. Jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára.” (Mk 9:43–45) Ha a lábunkat vagy kezünket levágnánk a testünkről, vagy a szemünket kivágnánk annak érdekében, hogy megmentsük a testünket a haláltól, meny-

nyivel inkább kell a kereszténynek igyekeznie, hogy levetkőzze a bűnt, amely a lélek halálát okozza. – *Az apostolok története*, 312. o.

Isten nem minden bűnt tekint egyformán súlyosnak. Az ő szemében is vannak fokozatai a bűnnek, akár az emberek ítéletében. De bármennyire csekélységnek tűnik is valamilyen vétek az emberek előtt, Isten előtt egyetlen bűn sem jelentéktelen. A részeges embert lenézik, és rámondják, hogy a bűnei kizárják őt a mennyből. Ugyanakkor megrovás nélkül burjánzik a büszkeség, önzés és irigykedés. Némelyik bűn különösen sérti Istent. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 337. o.

Az emberi agy képtelen felmérni, hogy mennyi bajt okozott az örök gyötrelmről szóló tévtanítás. A Biblia vallását, amely tele van szeretettel, jósággal és részvétellel, beárnyékolja a babona, és körülveszi a félelem. Ha meggondoljuk, hogy Sátán milyen hamis színekkel festi meg Isten jellemét, csodálkozhatunk-e azon, hogy az emberek a mi irgalmas Teremtőnket rettegik, sőt, gyűlölik? Azok az ijesztő nézetek, amelyek Istenről világszerte a szószékeken hangoznak el, emberek ezreit, sőt, millióit teszik kételkedővé és hitetlenné.

Az örök gyötrelm elmélete is hamis tan, Babilon utálatosságainak egyfajta bora, amellyel minden népet megitat (Jel 14:8; 17:2). Igazán rejtély, hogyan tudták Krisztus szolgái elfogadni és hirdetni ezt az eretnkséget a szószékről... Ha elfordulunk Isten Igéjének bizonyágtételétől, és csupán azért fogadunk el hamis tanításokat, mert atyáink tanították azokat, mi is a Babilonra kimondott ítélet alá esünk, és utálatosságainak borából iszunk. – *A nagy küzdelem*, 536. o.

Augusztus 16., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „Ki a nagyobb?” című fejezet (432–442. o.)